Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 46. Utkommer hvarje Söndag. **Götheborg den 14 November 1858.** Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

Prins Nikolaus Conaki-Vogorides.

Prins Nikolaus Conaki-Vogorides.

(Efter "L'Illustration.")

Prins Nikolaus Vogorides är född i Jassy år 1817 under sin faders, H. H. Stéphanaki Vogorides' kaimakanat, hvilken tillika var muchir af den höga Porten, gammal furste af Samos och under flera år H. M. sultan Mahmuds förtrogne rådgifvare.

År 1835 skickades prins Nikolaus till Wien, för att der fullända sin uppfostran, som blifvit börjad i Jassy och Konstantinopel. Vid återkomsten till denna sistnämnda stad skyndade den ottomaniska styrelsen att begagna sig af hans utmärkta egenskaper, och han utnämndes till ambassadsekreterare vid beskickningen i Paris, som då innehades af Féthi-Ahmet-Pascha, H. M. sultans svåger. Derigenom kom han i tillfälle att göra sig förtrogen med de franska sederna och ideerna samt de politiska och administrativa institutionerna, af hvilka han också lånat åtskilliga af de reformer, hvilka sedermera utmärkt hans handhafvande af furstendömets offentliga förvaltning.

Vid sultan Abdul-Medjids tronbestigning kallades furst Nikolaus till Konstantinopel, för att hos den Höga Porten bekläda samma statssekreterar-embete, som han med så mycken utmärkelse sedan innehaft ända till 1847.

Vid denna tidpunkt återkallades han af familjeangelägenheter till sin födelsestad Jassy, hvarest han förmälde sig med den enda dottren till "Storlogotheten" Konaki, en af furstendömets mest framstående personligheter.

Prinsessan Katinkas höga börd, ofantliga förmögenhet, den lysande uppfostran hon erhållit, hennes snille och personliga skönhet, allt gjorde henne till det eftersöktaste parti i hela landet. De lysande förhoppningar på framtiden, som redan voro fästade vid prins Vogorides, bestämde logotheten Konaki att skänka honom sin dotter, och låta henne bära hans namn.

Från denna stund beslöt prinsen, att, när tillfälle erbjöd sig egna all sin förmåga åt furstendömet Moldau, vid hvilket han var fästad både genom börd och familjeförhållanden.

Hans slägting, "vorniken" Théodoritza Balches Kaïmakanat erbjöd honom det efterlängtade tillfället; han emottog finansminister-portföljen och i denna gren af förvaltningen gjorde han sitt land de vigtigaste tjenster.

Vid kaïmakanen Balches död, var prins Vogorides den af alla ministerrådets medlemmar, som sultanen fann värdigast att vara den styrande under den bekymmersamma period, Moldau hade att genomgå, innan pariser-fördragets stipulationer rörande furstendömena hunne genomföras.

De första dagarna i Mars månad 1857 erhöll prinsen af det administrativa rådets händer en kejserlig firman, som uppdrog åt honom högsta ledningen af Moldaus affärer.

Ifrån denna tidpunkt har prins Conaki Vogorides alltjemt sökt begagna den tid, som de mångfaldiga politiska göromålen lemnat honom öfrig, till att åvägabringa grundliga förbättringar i Moldaus inre administration. Han har äfven lyckats häruti, oaktadt de bekymmersamma yttre förhållandena och de trånga gränserna af hans provisoriska makt.

Han har bemödat sig att förbättra fängelserna och hospitalerna, och emedan de allmänna tillgångarne varit uttömda, har han ej dragit i betänkande att af sin civillista bestrida omkostnaderna dervid.

Han har derefter reorganiserat skolorna, kompletterat lärarepersonalen och föranstaltat om läroböckernas tryckning på landets språk.

Han har dessutom infört genomgripande reformer i rättegångsväsendet, hvarigenom den fordna tidsutdrägten försvunnit.

Han har med synnerlig förkärlek vinlagt sig om milisen. Trupperna hafva fått ny ekipering och vapen, fabricerade efter de nyaste modeller.

Ett nytt batteri artilleri har blifvit upprättadt, hvarförutan han äfven organiserat en förträfflig gränsbevakning.

Prinsens omtänksamhet har likaledes dragit försorg om en mängd oundgängliga materiela förbättringar i de ansenliga städerna Jassy och Galatz. Sålunda har han der infört gaslysning, låtit stenlägga de förnämsta gatorna och föreskrifvit utmärkta stadganden i sanitärt hänseende. I Galatz har genom hans medverkan en kommité bildat sig, sammansatt af de förnämste industriidkarne, hvilken genomfört betydliga arbeten, både till nytta och förskönings, såsom anläggning af kaier, promenader, chauséer, brunnar m. m.

Polis har blifvit organiserad på de betydligare platserna inom distrikten, och postverket fulikomligt omorganiseradt. Tvenne nya elektriska telegraflinier hafva blifvit anlagda genom vinsten af den privata korrespondensen.

Slutligen hafva furstendömets inkomster och utgifter för första gången blifvit kungjorda i den officiela tidningen, hvarvid det visat sig att statsskulden minskats med 5 millioner piaster.

Huru prins Nikolaus Conaki Vogorides' öde än må gestalta sig, visa likväl hans snillrika reformer hans lifliga önskan att göra godt, och hans handhafvande af styrelsen skall lemna ojäfaktiga bevis på hans omtanka för furstendömets intressen samt hans laglydnad och obestridliga redlighet.

Bref ifrån Finland.

Huru ifrigt jag efterlängtade att få återse det kära Finland, hvilket jag ej se-

DEN HEMLIGHETSFULLA KISTAN.

En tilldragelse i England.

(Forts. fr. N:o 45.)

En vild, romantisk plan — hvilken just för dess nästan skenbara omöjlighet retade honom — bildades plötsligen i hans inre. Hvarför icke föra liket till flodens strand, derifrån han sedermera kunde förhjelpa det till en hederlig begrafning? Att han skulle igenkänna platsen, derför skulle han nog påfinna ett medel, och nischen kunde han ju ändå mura igen, såsom det blifvit honom uppdraget.

Denna plan blef genast satt i verket. Genom ansträngdt arbete förstorade han snart öppningen i muren och kröp ut, för att rekognoscera terrängen. Natten var mörk såsom Erebus och han kunde blott med visshet finna att han befann befann sig i en tom graf, som omgaf slottet. Dennas sidor voro visserligen något branta; men Horace kände sig i detta ögonblick besjälad af en kraft, som skulle förhjelpa honom till att uträtta vida mer än vanligt.

Han lade åter hastigt locket på kistan, tillskrufvade det lätt, kröp igenom öppningen i muren och drog kistan efter sig. Med den otroligaste ansträngning lyckades det honom att släpa den tunga kistan på andra sidan om grafven. Det rinnande vattnet kunde man nu på helt ringa afstånd tydligen höra, och tätt invid slottet utbredde sig från den plats der han stod och nedåt floden en tät småskog af lågväxta alar. In i denna drog han genast sin börda, och inom femton minuter stod han på stranden af en stor flod — en flod, om hvilken han förmodade att den flöt nedåt staden, som han nyss lemnat.

Han ställde den tunga kistan — ty han hade ingen tid att förlora — i ett tätt busksnår invid stranden och, för att ega ett kännemärke på platsen, fastband han sin näsduk på en gren åt flodsidan, begaf sig derefter hastigt på återvägen och uppnådde lyckligt det dystra hvalfvet.

Han uppdrog sitt ur — ett dyrbart minne, hvilket han, trots sin fattigdom, ännu icke afhändt sig — och såg att klockan var nära 2. Det behöfdes blott kort tid för att få slut på arbetet; ty aldrig hade någon arbetat med större ifver än Horace Flintwood. Efter knappa 20 minuters förlopp var muren åter uppförd, och det så omsorgsfullt, att tillochmed den skarpaste blick ej kunnat bemärka någon förändring. Sedan detta skett, uppförde han muren framför nischen. Ändtligen var äfven denna fulländad, och det återstod nu blott att uppföra en andra mur framför den förste och att öfverallt detta slå en tjock rappning, såsom den okände mannen begärt.

Flintwood var just sysselsatt med att för sista gången använda murslefven, då den stora dörren — hvilken han förut riglat upp — sakta öppnades och hans hemlighetsfulle arbetsgifvare inträdde. Ett sardoniskt leende

dan mina barnaår besökt, behöfver jag väl knappast säga dig. Du känner redan förut alltför väl huru mitt hjerta städse varit, är och förblifver fästadt vid detta land. — Nåväl — jag har nu sett mina under flera år närda önskan uppfylld, jag har åter fått sätta foten på finsk jord, jag har på nytt besökt de nejder, från hvilka mina äldsta och käraste minnen förskrifva sig.

Men hvilken olikhet emellan förr och nu! Allt är mig här på samma gång så bekant, och ändå icke på långt när detsamma som förr. Jag frågar mig sjelf, om det icke möjligen är mitt eget jag, som blifvit så förändradt, sedan jag sist var här, att jag derutaf finner olikheten så stor nu; men nej, mitt inre har i fråga om detta land ej undergått den ringaste förändring, utan en sådan förefinnes verkligen just här. Finland är icke längre det fria land, som det, trots den främmande spiran, hoppats att kunna förblifva; de fri- och rättigheter, man tillförsäkrat detsamma, hafva med hvarje dag blifvit allt mer och mer kringskurna; dess frihet är ej annat än en frihetens skugga; och sjelfva dess förmenta materiela välbefinnande är, äfven det, en tom dikt.

Der jag förr som oftast kunde se glada ansigten, ser jag nu nästan utan undantag blott dystra sådana; jag läser i tusentals menniskors anletsdrag en hemlig, tyst sorg, men hvilken just derföre är så mycket vältaligare.

Icke nog med att det främmande oket allt hårdare börjat trycka det arma Finland; — sjelfva naturen synes här ha blifvit kargare. Redan i fjol var här en dålig gröda, och i år har det på flerfaldiga ställen blifvit total missväxt. Den förfärliga torkan var i Augusti så stark, att trädens löf, i de trakter, jag besökt, redan voro affallna och visade stammar och grenar nakna som i Oktober månad. Lägg sedan till en misslyckad skörd oerhörda utskylder och utpressningar af mångahanda slag, och du skall sjelf lätt kunna tänka dig det olyckliga folkets ställning. — Samma Finland, som för ej så många år tillbaka betraktades som en af Sveriges kornbodar, anser nu å sin sida detta Sverige som ett verkligt Kanaans land, flytande af mjölk och honung.

Ja, det har redan länge så varit, och det icke blott och bart i materielt hänseende. Det är alls icke någon tom dikt, hopspunnen af sangviniska hjernor, hvad man under sista kriget allt emellanåt hörde yttras, att en svensk armé i Finland vid den tiden skulle ha fått hela landet på sin sida. Sådan var verkligen sinnesstämningen der, och helt visst har man under de dagarne åtminstone i tysthet gjort sig den frågan: "komma icke Svenskarne snart?"

Men Svenskarne kommo ej; man såg blott Englands och Frankrikes flaggor svaja invid finska kusten. Dock äfven dessa vestmakternas härar betraktades af mången såsom landets möjligen blifvande befriare, och när Sveaborg så hårdt ansattes, att det med allra minsta fortsatt ansträngning ovilkorligen kunnat tagas, visst klappade då många finskt hjerta lifligare än vanligt vid den tanken, att civilisationens sakförare från Vestern nu kanske skulle komma och lossa de af Moskoviten så hårdt åtdragna banden.

Men ej heller dessa befriare kommo, och Finland var såsom förut, ja väl i ännu högre grad, hemfallet åt outsägliga lidanden. Dess handel var för långliga tider förstörd och tunga krigsgärder ökade förlägenheten. Men landet blef icke blott plundradt på sin egendom; man märkte snart ännu kännbarare förluster. Många af Finlands ädlaste söner hade vid krigets slut spårlöst försvunnit. De hade likväl ej fallit i någon blodig strid; — hvart hade de då tagit vägen? . . . Tanken vänder sig härvid ovilkorligen till Siberien; ty vederbörande hafva aldrig upphört att dit försända dem, som i ett eller annat afseende varit dem alltför mycket misshagliga. Kibitkorna gå ännu i dag den gamla vanliga vägen österut, öfver de ovägsamma stepperna, och inbyggarne invid Finska och Bottniska vikarne skonas ej mer än de, som bygga och bo på Wolgas eller Ladogas stränder.

Man prisar den nye kejsaren för lifegenskapens afskaffande; men här har jag hört många yttra den åsigt, som jag sjelf hyser om saken, att hela denna reform ej är annat än ett nytt försök att slå blå dunster i det öfriga Europas ögon. Friheten blir för de folk, som sucka under Rysslands spira, lika litet hädanefter som

---

framlyste ur dennes svarta, eldiga ögon; ty intet enda drag af hans ansigte var synligt.

— Ni är punktlig, min vän, — sade han, idet han trädde närmare och lade sin hand på Flintwoods skuldra

— Jag tycker om punktlighet. Och nu då ni är i begrepp att gå härifrån önskar jag att ni svär en evig tystlåtenhet med hvad som händt denna natt.

Främlingens ögon slungade en vild blixt mot Horace's ansigte; och ehuru dennes röst ej darrade, blef hans kind dock blekare, då han svarade: — Jag svär?

— Godt! — sade den okände. — En sådan man som ni skall hålla sin ed. Ert arbete är väl gjordt.

— Det fägnar mig, om ni är belåten dermed, — sade Horace. — Det var klokt af er att välja en sådan plats för ert guld — den slugaste tjuf skulle ej kunna finna det här.

— Ni skall intet förlora härpå; — sade den okände, idet han åter knöt bindeln för Horace's ögon. — Här, min vän, är en liten skänk åt er! — Och han lade härmed en liten paket i arbetarens hand.

Man for nu tillbaka samma väg som förut, iakttog samma hemska tystnad i vagnen, och i dagbräckningen blef Horace vid porten till sin bostad förd ur vagnen. Han ryckte af sig bindeln och såg sig förvirrad ikring; men han upptäckte härvid ej annat än smutsiga, höga hus och rykande fabriker. Vagnen med den hemlighetsfulle mannen, som satt deri, var försvunnen. Han erinrade sig nu att den okände gifvit honom en liten paket och fann, då han öppnade denna, en hundrapundssnot, hvilken var invecklad i ett papper.

Tidigt på morgonen efter nyss beskrifna tilldragelser såg man en båt med två männer uti hastigt fara uppåt floden.

Då de kommit en half mil från den första byn, gick floden fram mellan höga stränder, hvilka voro beväxta med små lönnar. Från en utskjutande gren af ett lågt träd fladdrade en näsduk för virden, och detta tecken undgick ej länge de ängsligt spanande blickarne från den större af de båda i båten befintliga männen.

— Det är rätta stället, det vet jag bestämdt! — utropade denne triumferande, och några minuter senare låg båten i en liten bugt nedanför kännetecknet.

Flintwood sprang i land med sin följeslagare, och efter ett kort sökande upptäckte man kistan, som gömde det hemlighetsfulla liket. Den blef ögonblickligen förd i båten, och den lätta farkosten sköt nu, som en pil ur bågen, fart nedåt strömmen.

Sedan de här färdats framåt i två runda timmar, lade de till invid en liten obemärkt by, och en vagn, som synbarligen väntat på dem, upptog nu både dem och deras båtlast, för att föra dem till ett stort, gammalt hus, som låg utom byn. Flintwood lät här bära kistan upp i ett af husets öfra rum, och då han der var ensam med den, afskrufvade han locket och betraktade det ansigte, som slumrade derunder. Medan han häraf var helt och hållet upptagen, märkte han plötsligen att en varm svett betäckte den förmenta dödas panna och att en lätt rodnad var synlig på de halföppnade läpparne.

Den unge mannen sprang genast ur rummet, men återvände inom kort med en läkare. Denne förklarade, efter

(Fortsättning pag. 362.)

En gullv[illegible]ustralien.

hittills, annat än ett tomt ord, så vida nemligen dess realiserande skall vara beroende af sjelfherrskarens vilja. Här i Finland utpinar man den arme bonden till den grad, att en god del af denna allmoge snart är bragt till tiggarstafven. Der icke knutpiskan användes, spöar man ännu och slår, så att den, som känner de numera så betydligt förmildrade straffbestämmelserna i svenska lagen, med vedervilja och harm vänder sig bort från det han här ännu måste åse.

I betraktande af allt detta och då jag dessutom sammanlägger alla de yttringar af ett illa doldt missnöje, dem jag här tidt och ofta förnummit, tror jag mig ej säga för mycket, då jag öppet påstår, att Finland icke blott under det sista kriget varit, utan ännu i denna dag skulle vara sinnadt, att, derest en svensk här uppträdde på dess jord till strid emot Ryssland, utan synnerliga betänkligheter med denna göra gemensam sak. —

Men en sådan händelse skall måhända icke inträffa i vår tid; och om verkligen den dag en gång randas, då det olyckliga finska folket åter får afskaka sig sina fjettrar, hvem vet hvarifrån hjelpen då kommer? Skola vi kunna hoppas att det ryska kejsardömet en gång skall blifva nog svagt och Finland tillräckligt starkt, att det senare af sin egen kraft kan bryta sina bojor? Hvem kan väl besvara dessa frågor; — åtminstone icke jag."

— — —

I sammanhang med förestående skildring af nuvarande finska förhållanden, dem vi bekommit af en man, som kan anses fullt kompetent att nämnda förhållanden bedöma, vilja vi här meddela ett utdrag ur ett längre poëm, som för några år sedan af en ung Finne blifvit författadt och i flera större kretsar i Upsala och Stockholm af honom sjelf uppläst, enär äfven detta skäligen bör kunna anses som ett uttryck af sinnestämningen i Finland.

Den unge skalden sjunger der:

"— — tron de ord, jag rörd af minnen stammar,
Att forntids kärlek oförändrad flammar
I hvarje Finnes bröst, som fordom varm!
Det öde, hvilkets glaf oss åtskils förde,
Som ytans sköna harmoni förstörde,
Det har ej dödat minnet i vår barm.

De band, som folken sins emellan knyta,
Dem kunna icke verldens kungar bryta,
Trots sina bajonetters herrskarord;
Det fins en makt, som trotsar dessa knektar,
Den legda hop, som, mot dagspenning, fäktar
För mörkrets makt uppå vår ljusa jord.

Der bortom hafvet bor ett folk, o bröder,
Uti hvars barm densamma lifskraft glöder,
Som drifvit andra folk i verlden opp.
Väl är vår vilja smidd i band och bojor;
Men det bor kärlek uti bondens kojor
Och i hans hjerta spirar herrligt hopp.

Ej har Försynen gjort vårt land till grafvens,
Ej har historien dömt vårt lif till slafvens,
Fast glömdt af verlden Finska folket blef.
I seklers lopp vårt lif i blod sig färgat;
Men stridens ära den har Finland bergat,
Fast ärans följeslagare en boja blef.

En Robinson på klippan vi oss funno,
Då krigets åskor tynande försvunno
Och det blef fred. Som efter stormig natt
Skeppsbruten sjöman uppå klippan vaknar,
Der far och mor och bror och vän han saknar
Och dignar för nödvändigheten matt.

Så efter slutad kamp vi ögat höjde
Mot folkens Gud, som våra krafter böjde
Och kallt nedstötte oss i oväns famn;
Vi stodo der, ett folk, af sorg betaget,
Utarmadt, blodigt, uti bojor slaget,
Vi egde knappast mera qvar ett namn.

Hvar var vår forntid? framtiden var öde
Och Finland stod på listan af de döde
Åt glömskans tunga natt hemfallna folk.
Vi egde ingen, att vår smärta klaga,
Vi voro få, af kriget svultna, svaga,
Vårt elände var smärtans enda tolk.

Man tog oss allt hvad anden dyrast egde,
Och hvad som lemnades man noga vägde;
Så stodo vi husvilla på vår strand;
Men andens lif i våra pulsar svällde,
Vi sveko ej, då allt för oss det gällde,
Och det blef dager i vårt dystra land."

Här följer en skildring af Finlands nuvarande sträfvanden; och derefter heter det slutligen:

"Tag, öfver hafvet tag vår varma helsning!
När en gång stundar Finska folkets frälsning
Ur sina bojors nu jernhårda band;
Då med ett hjerta, höjdt af ädelt minne,

---

en kort undersökning af liket, att detta blott utvisade ett temporärt upphörande af lifsverksamheten, hvilket tycktes ha blifvit åstadkommet genom några sömngifvande droppar, som blifvit använda under en stor kroppslig afmattning. Läkaren försäkrade slutligen, att det förmenta liket var en Gertrud Winchester en vacker arftagerska, hvars försvinnande för tre månader sedan väckt så stort uppseende och det lifligaste deltagande inom den förnäma verlden.

Doktor Wellman tillrådde den största tystlåtenhet i afseende på denna upptäckt och gjorde sig emellertid den största möda att återföra lif och medvetande i den skendöda kroppen. Dessa bemödanden belönades med fullkomlig framgång, och framåt aftonen kunde Gertrud redan tala. Så snart läkaren ansåg det lämpligt, berättades för henne, huru hon blifvit bortförd ur det mörka hvalfvet, och på hennes begäran införde man nu Horace Flintwood, hvarefter hon så småningom alltefter som krafterna det tillåto, berättade följande historia:

»För femton månader sedan dog min far, Norton Winchester, och jag var, såväl genom hans testamente som enligt lag, den enda arftagerskan till hans stora förmögenhet. Jag hade hvarken bröder eller systrar, och då äfven min mor några år förut dött, så hade jag inga närmare anförvandter än en onkel på mödernet, den bekante öfverste Glines. Denne mans afund hade blifvit väckt, och ehuru han på det sorgfälligaste sökte undvika att hos mig framkalla någon misstanke, så erfor jag dock snart att han hyste det bittraste agg emot mig. Detta hade tydligen blifvit ännu mera ökadt derigenom att jag vägrat att gifta mig med hans son. Denne var en lättsinnig ung man, den jag ej kunde betrakta med någon annan känsla än den djupaste medömkan. -- Jag har alltid varit en stor vän af att rida och jaga och brukade hvarenda morgon rida ut på en häst, som min far för sådant ändamål köpt mig. Då jag sista dagen i Augusti gjorde min vanliga ridt utåt landet och händelsevis var utan sällskap, blef jag af en stark hand ryckt ifrån hästen och förd till en väl tillsluten vagn, som ideisamma hastigt närmat sig. Halfdöd af förskräckelse igenkände jag i den mans ansigte, som här fasthöll mig på min plats, öfverstens förhatliga drag. På alla mina frågor, hvad han ämnade företaga med mig, hade han blott ett enda svar — ett förfärande helvetiskt leende.

Slutligen stannade vagnen framför porten till ett hus, om hvilket en mängd hemska rykten voro i omlopp, emedan för tio år sedan ett mord der hade blifvit begånget. Mera död än lefvande insläpades jag i dess dystra rum.

Ord förmå icke skildra den strid jag hade att utkämpa under de två följande månaderna, då jag förföljdes af öfverste Glines, plågades af hans förhatlige sons närvaro, och satt inspärrad i min oförsonlige fiendes boning. Ingen underrättelse från den yttre verlden genomträngde dess höga, dystra murar, och jag ansåg mig förlorad. Det bekymrade mig föga, huru snart döden skulle befria mig från deasa fjettrar. Dagligen bestormades jag med böner och hotelser att förena mig med öfverstens son. Jag stod fast vid min vägran, och fördes slutligen till ett underjordiskt rum, som tillslöts af

Skall Suomisonen med sitt trogna sinne
Stolt räcka Sveas son sin brodershand.

Som Finland lidit, blödt för brodrens ära,
Då Sveriges kungar ville lagrar skära
Och med historien vigde Sveas namn,
Så skolen visst en gång, då tiden stundar
Att upprorsfacklor lysa våra lundar,
I bjuda oss er varma brödrafamn."

— — —

Dylika ord af en ännu rysk undersåte äro ju betydelsefulla nog.

En gullvifva i Australien.

(Efter "Illustrated London News.")

Den vanliga gullvifvan, som växer i så skön yppighet på de Brittiska öarnes ängar och hagar är fullkomligt obekant i Australien. För ett par år sedan berättade en tidning i Melbourne, att en engelsk gullvifva hade anländt och skulle föras i land från ett skepp i hamnen, för att sedan förevisas i staden. Denna underrättelse uppväckte allmänt intresse. Omkring tretusen personer voro i rörelse på gatorna, för att se den späda främlingens landstigning, och trängseln var så stor att det befanns nödvändigt att tillkalla polisen, för att vidmakthålla ordningen och bilda en hay genom hvilken gullvifvan kunde föras i land, och betraktas af sina öfriga beundrare.

Humoristiskt.

Ömsesidig belåtenhet.

Vid slutet af år 1757 afslutade den engelske författaren Johnson sitt lexicon öfver engelska skriftställare, lika mycket till sin egen som till sin förläggares, Millars, belåtenhet. Hvilken glädje den sednare erfor, då han mottog det sista manuskript-arket, utvisar den biljett, som han dervid skref till författaren. Det heter nemligen deruti:

"Andreas Millar gör herr Samuel Johnson sin kompliment, skickar honom härmed arvodet för sista arket af hans lexicon och tackar Gud att han med honom ej vidare har något att göra!

Johnson svarade honom:

"Samuel Johnson tackar för herr Millars kompliment och gläder sig åt att genom biljetten erfara, att Andreas Millar ännu är i stånd att kunna tacka Gud för något."

Drottningen af Madagaskar.

(Ur "Illustrated Times".)

Före 1810 utgjorde befolkningen på Madagaskar en blandning af åtskilliga oberoende vilda stammar af afrikanskt, arabiskt och malajiskt ursprung.

Kustboerna representerade det afrikanska elementet, och innebyggarne i det inre af landet, hvilka förde ett kringirrande lif, bibehöllo ännu till en stor del sina arabiska och malayiska förfäders karakter. Vid den tidpunkt, om hvilken vi tala, var Ovasstammen den mäktigaste och beherrskades af en höfding vid namn Radhama. Denne kraftfulle och ärelystne furste beslöt att underkufva öns öfriga befolkning och grundlägga ett konungarike. Han lyckades häruti. Han segrade öfverallt och befann sig snart i spetsen för en armé af trettiotusen man, till större delen beväpnade med gevär. Under hans regering gjorde civilisationen stora framsteg, och europeiska missionärer beskyddades. Men efter hans död, år 1828, förbjöd drottning Ranavolo kristendomen, och år 1845 fördrefvos på hennes befallning alla Europeer.

Det påstås att Radhama ej afled på naturligt sätt, och att drottningen af svartsjuka mot sina rivaler ingått en sammansvärjning med ministrarne, som voro missnöjda med sin monarks liberala tendenser, för att rödja honom ur vägen. Det är ett faktum att denna Ranavolos regering är dränkt i blod och att giftet och dolken till en stor del upprätthållit hennes välde. Hennes ohyggliga gerningar och ombytliga lynne hafva gjort hennes namn kändt af hela Europa, och vi hoppas det skall intressera våra läsare att betrakta den grymma qvinnans anletsdrag. Vår teckning är en kopia af en engelsk sjöofficers, hvilken var närvarande vid en audiens hos denna utomordentliga qvinna, med anledning af några Europeers behandling, hvilka hade blifvit kastade på hennes ogästvänliga kust.

---

bommar och riglar. Det stränga oaflåtliga inspärrandet ådrog mig en tärande feber, och jag märkte tydligen att mina förföljare ämnade på detta sätt låta mig omkomma. Jag hade under hela min sjukdom icke erhållit någon medicin, och ni kan således föreställa er min förvåning, då öfverste Glines en morgon gaf mig in en mörkbrun mixtur, som, enligt hans utsago, snart skulle återställa mig. Jag drack mera af törst än af önskan att tillfriskna, och plötsligen öfverväldigades jag af en döfvande känsla. Jag kunde tydligen urskilja öfverstens och hans sons röster; jag hörde dem tala om de åtgärder, som skulle vidtagas med min kropp, sedan sömndrycken gjort behörig verkan; en outsäglig fasa genomilade mig då jag erfor, att jag skulle föras ned i källaren och läggas bakom en mur, medan jag ännu lefde. Plötsligt förlamades alla mina krafter och sinnen — och sedan jag erinrar mig ej något mer. Från detta ögonblick ända tills nu lefde jag knappast ett drömlif.»

Gertrud Winchester återhemtade sig snart under den hederlige värdens tak, och visade sig åter helt oförmodadt för sina förvånade underhafvande, hvilka hade sörjt hennе såsom död. Öfverste Glines hade inför domstolen gjort lagliga anspråk på hennes egendom, men hade ännu icke hunnit att formligen taga den i besittning. Men så snart han hörde att Gertrud blifvit räddad, flydde han jemte sin son, och man hörde aldrig mera utaf honom. Öfverstens hus blef snart en ruin, och förvandlades genom ett nattligt åskväder till en askhög. Ingen vet om det antändes af blixten eller af en menniskohand.

Gertrud Winchester kände sig naturligtvis förpligtad till den största tacksamhet mot Horace, som räddat henne från ett så förfärligt öde, och hon ådagalade denna sin tacksamhet på ett ovanligt sätt. Den tidens tidningar skildrade en verklig roman, der hela historien slöts med ett offentligt giftermål med thy åtföljande åtta brudtärnor och ett motsvarande antal brudsvenner.

Horace Flintwood återvände hem och hemtade, med sin bruds bifall, sina vördnadsvärda föräldrar, hvilka under sin återstående lifstid funno ett angenämt hem, i sin sons och hans älskliga unga hustrus praktfulla boning.

(Slut.)

Anekdot.

En gammal girig advokat satt en afton på en källare vid sitt glas bier. En af gästerna betalade härunder.

— Den här sedeln är visst falsk! — sade värden. — Hvad är er tanke om den saken, herr häradshöfding?

Advokaten tog sedeln i handen, besåg den mycket noga och förklarade derefter helt lugnt, idet han stoppade den i sin ficka:

— Sedeln är fullkomligt riktig: — vill ni ha den godheten och betala mig återstoden af arfvodet för konsultationen?

Ranavolo Munjaka, Drottning af Madagascar och den presumtive tronarfvingen.

☛ Härmed följer Romanbihanget: "Flickan på Helgoland," pag 13—20.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 21 November.

C. Petersens Officin 1858.